

Arrest

nr. 182 262 van 14 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 3 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2016 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt België binnen op 14 maart 2015 en dient een asielaanvraag in op 16 maart 2015. Hij is vergezeld van zijn echtgenote en hun kind.

Op 7 september 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op dezelfde dag wordt een gelijkaardige beslissing genomen ten opzichte van zijn echtgenote.

Op 14 september 2015 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Het kind wordt vermeld op het bevel van de moeder.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nrs. 159 607 en 159 608 van 8 januari 2016 worden aan verzoeker en zijn echtgenote de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 april 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan.

Op 12 april 2016 wordt voor verzoekers zoon eveneens een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Verzoeker en zijn zoon worden in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en worden verzocht om tegen 11 juli 2016 bijkomende documenten in te dienen (bewijs ziekteverzekering voor lang verblijf in België).

Op 12 oktober 2016 neemt de burgemeester van Sint-Niklaas ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 196 592.

Op 11 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 196 592.

Op 11 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers zoon de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.04.2016 werd ingediend door:

Naam: N.

Voorna(a)m(en): D.

Nationaliteit: Albanees

Geboortedatum: (...).2005

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende dd. 12.04.2016 een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische grootmoeder N. G. (RR. xxx). Gezien nergens uit het dossier blijkt dat de Belgische grootouder over het recht van bewaring beschikt (cfr. Art 40bis, §2, eerste lid, 3° VrW) kan betrokkene zich niet bij de referentiepersoon voegen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

Op 11 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel tot terugbrenging van zijn zoon (bijlage 38). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan N. A., geboren te T., op (...)1972 en van Albanese nationaliteit verblijvende te (...), bevel gegeven de genaamde N., D., geboren te S., op (...) 2005, van Albanese nationaliteit, verblijvende te (...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid in zoverre het beroep werd ingesteld namens het minderjarige kind. De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep instelt “in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger over zijn minderjarige zoon”.

De bestreden beslissingen die betrekking hebben op de minderjarige kinderen betreffen enerzijds de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), en anderzijds een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Verzoekende partij stelt het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen in, “in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon”.

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: “Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.”

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.”

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de moeder – een procedure in rechte inleiden, indien niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij het ouderlijk gezag over haar minderjarige zoon alleen uitoefent. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

“Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van ‘derden die te goeder trouw zijn’ in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.”

(R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

“3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 8W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind

(artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.” (R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014)

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend „in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon” en gericht tegen de beslissing dd. 11.10.2016 houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) is dan ook niet ontvankelijk.”

3.2.1. Voor zover het beroep ingediend wordt door verzoeker in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon, acht de Raad het beroep onontvankelijk. Uit geen enkel stuk blijkt dat enkel hij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van zijn kind in onderhavig beroep.

3.2.2. Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht :

“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”.

§ 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft.

Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet”.

3.2.3. De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat ingesteld wordt tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kind, tenzij *in casu* verzoeker aantoont dat hij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat het kind samen met de ouders België is binnengekomen en dat de asielaanvragen van zowel vader als moeder werden afgewezen. Uit het attest van het OCMW van 18 mei 2016 blijkt dat verzoeker samen woont met zijn echtgenote en minderjarig kind, bij zijn ouders. In het administratief dossier bevindt zich een stuk “*verklaring recht van bewaring*” van 12 april 2016 waarin vermeld wordt dat de moeder akkoord gaat dat haar zoon verblijft bij zijn vader. Dit betreft echter niet het ouderlijk gezag en brengt niet mee dat verzoeker beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag.

Het beroep is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen in hoofde van het kind. Verzoeker kan niet in eigen naam een beroep instellen tegen deze beslissing die enkel op zijn zoon betrekking heeft.

De tweede bestreden beslissing (bevel tot terugbrenging) werd genomen in hoofde van verzoeker en daartegen is het beroep wel ontvankelijk ingesteld.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Geput uit de schending van artikel 40bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, aangezien de bestreden beslissingen bijlage 20 én bijlage 38 vanuit hun aard logischerwijze SAMENHANGEND zijn en onbetwistbaar de ene (bijlage 38) voortvloeit uit de andere; aangezien de bestreden beslissing bijlage 20 voorhoudt dat géén bewijs voorligt dat de Belgische grootmoeder van verzoeker het recht van bewaring zou hebben over hem; aangezien echter n.a.v. de indiening van de aanvraag een overeenkomst werd opgesteld tussen de Belgische grootmoeder van verzoeker en de vader van verzoeker waarbij het recht van bewaring door de vader van verzoeker integraal werd overgedragen aan de Belgische grootmoeder van verzoeker; aangezien deze overeenkomst werd gedateerd én ondertekend door de Belgische grootmoeder van verzoeker én door de vader van verzoeker alsook de beide handtekeningen werd gewettigd met tussenkomst van de stadsbeambte, mevrouw A. V. H. (dewelke tevens de bestreden beslissingen betekende aan verzoeker), én deze de overeenkomst voegde als stavingsstuk bij de aanvraag; dat voormeld stuk normaliter zich zondermeer in het administratief dossier bevindt, minstens de voormelde stadsbeambte kan bevestigen dat de overeenkomst van overdracht van recht van bewaring werd gevoegd bij de aanvraag nadat de handtekeningen van de Belgische grootmoeder van verzoeker en de vader van verzoeker werden gewettigd; dat aldus de thans bestreden beslissing bijlage 20 niet gestoeld is op een correcte feitenvinding; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing bijlage 20 van 11.10.16 dan ook niet alleen artikel 40bis Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig zijn en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat hierdoor de bestreden beslissing bijlage 38 (het bevel tot terugbrenging) dient vernietigd te worden daar deze voortvloeit uit de bestreden beslissing bijlage 20;”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat geen bewijs voorligt dat de grootmoeder van het minderjarige kind recht van bewaring zou hebben. De verzoekende partij verwijst naar een overeenkomst die in dit kader werd opgesteld tussen haarzelf en haar moeder.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

6/8

Verweerder laat gelden dat de minderjarige zoon van de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, in de hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn van de Belgische grootmoeder, in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat bij de aanvraag tot gezinshereniging een overeenkomst werd gevoegd, waaruit blijkt dat het recht van bewaring door de verzoekende partij werd overgedragen aan de Belgische moeder, merkt verweerder op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat een dergelijke overeenkomst werd voorgelegd aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Uit de bijlage 19ter, dewelke bij het indienen van de aanvraag werd opgesteld, blijkt dat volgende documenten werden voorgelegd door de verzoekende partij:

- een Albanese geboorteakte
- bewijs van een positieve woonstcontrole
- bewijs mutualiteit van de Belgische referentiepersoon en haar echtgenoot
- inkomstenbewijzen van de Belgische referentiepersoon
- inkomstenbewijzen van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon
- een geregistreerde huurovereenkomst
- een bewijs van Tirana Bank dat de verzoekende partij toegang heeft tot de rekening van de Belgische referentiepersoon

Nergens blijkt dat door de verzoekende partij naar aanleiding van het indienen van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger een overeenkomst heeft voorgelegd, waaruit zou kunnen blijken dat de Belgische grootmoeder van het minderjarige kind het recht van bewaring zou hebben.

Terwijl de bestreden beslissing uiteraard dient te worden beoordeeld aan de hand van de elementen waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad merkt op dat verzoeker weliswaar stelt nog contacten te onderhouden met zijn dochter, maar niet aantoonbaar dat hij het recht van bewaring heeft ten aanzien van deze dochter en dat hij evenmin aantoonbaar dat het omgangsrecht geregeld werd bij overeenkomst, dan wel bij gerechtelijke beslissing. Verzoeker beperkt zich tot het aangeven in zijn repliekmemoirie dat hij een verzoekschrift bij de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen heeft ingediend teneinde een omgangsrecht bij gerechtelijke beslissing te doen toekennen en dat hierover nog geen uitspraak werd gedaan. Hij blijft dan ook in gebreke aan te tonen dat de beperking van de mogelijkheid om zijn verblijfsrecht te beëindigen die voorzien is in artikel 42quater, § 4, 3°, van de Vreemdelingenwet in voorliggende zaak van toepassing was. Hij blijft evenzeer in gebreke om aan te tonen dat één van de andere beperkingen om het verblijfsrecht te beëindigen die zijn opgenomen in artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing waren. Hij verwijst in zijn repliekmemoirie weliswaar nog naar

artikel 42quater, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet, maar uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt niet dat het geregistreerd partnerschap ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België. Verzoeker kan daarnaast ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet kon genomen worden nu er sprake is van een gezamenlijke vestiging met zijn dochter die langer heeft geduurd dan drie jaar, waarvan één jaar in het Rijk. Niet alleen bewijst hij deze stelling niet, hij verliest ook uit het oog dat hij zijn verblijfsrecht verwierf op basis van een geregistreerd partnerschap en niet op basis van een beweerde relatie met zijn dochter en dat het bestuur de situatie dient te bekijken op basis van de persoon in functie van wie het verblijfsrecht werd verworven. (R.v.V. nr. 34.765 van 25 november 2009)

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat geen toestemming voorligt van de moeder van het minderjarige kind dat het recht van bewaring aan de Belgische grootmoeder zou kunnen worden overgedragen. Zelfs indien de verzoekende partij aldus een overeenkomst zou kunnen voorleggen, dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op basis hiervan niet zonder meer zou kunnen vaststellen dat de Belgische referentiepersoon het recht van bewaring heeft.

Ingevolge de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vervolgens geheel terecht vastgesteld dat het minderjarige kind van de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht, zodat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd betekend.

De tweede bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte afdoende gemotiveerd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3. In zover het enig middel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, wordt opgemerkt dat werd vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Inzake de tweede bestreden beslissing wordt in het enig middel aangevoerd dat, aangezien deze beslissing voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing, deze ook moet vernietigd worden. Zoals reeds werd gesteld onder punt 3. van dit arrest, is het beroep onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft, bijgevolg moet het beroep verworpen worden wat de eerste bestreden beslissing betreft. Verzoeker voert geen afzonderlijke middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel tot terugbrenging. Bijgevolg dient het beroep eveneens te worden verworpen wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Het enig middel is in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET